

OD AUTORKY BESTSELLEROV PODĽA USA TODAY

*Zásah
rovno
do
srdca*

Séria Cherry Tree Harbor

Melanie Harlow

*Zásah
rovno
do
srdca*

Melanie Harlow

Preložila Miroslava Molnárová

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Melanie Harlow: SLAP SHOT SURPRISE
preložila Miroslava Molnárová.

Translation © 2026 by Miroslava Molnárová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright ©2024. Slap Shot Surprise Match by Melanie Harlow.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency, Corto
Literary, and RF Literary Agency.
Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. 93101
Šamorín, Morušová 5, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk

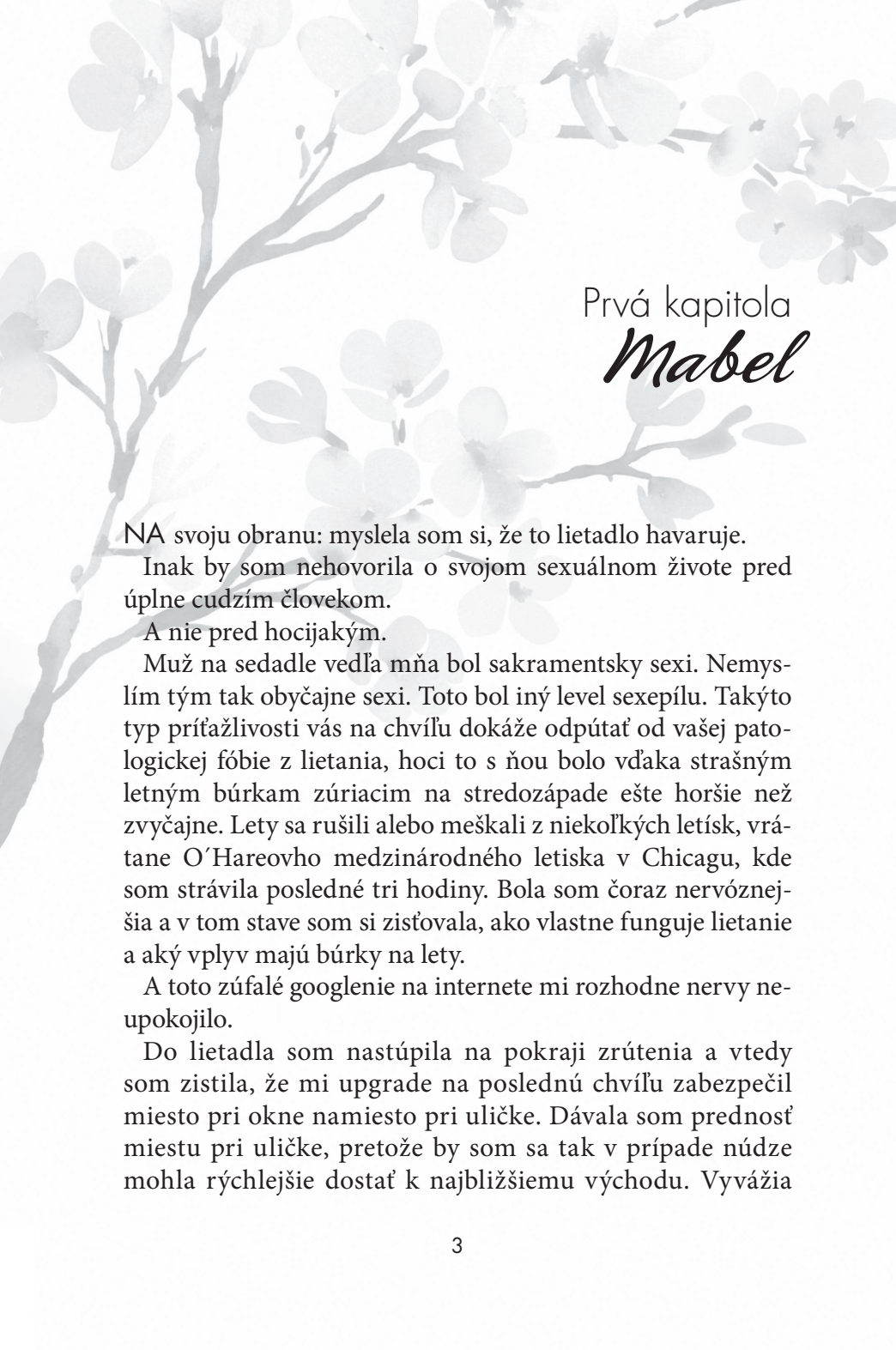
Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-95-6
EAN 9788069010956

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Prvá kapitola *Mabel*

NA svoju obranu: myslela som si, že to lietadlo havaruje.

Inak by som nehovorila o svojom sexuálnom živote pred úplne cudzím človekom.

A nie pred hocijakým.

Muž na sedadle vedľa mňa bol sakramentsky sexi. Nemyslím tým tak obyčajne sexi. Toto bol iný level sexepílu. Takýto typ príťažlivosti vás na chvíľu dokáže odpútať od vašej patologickej fóbie z lietania, hoci to s ňou bolo vďaka strašným letným búrkam zúriacim na stredozápade ešte horšie než zvyčajne. Lety sa rušili alebo meškali z niekoľkých letísk, vrátane O'Hareovho medzinárodného letiska v Chicagu, kde som strávila posledné tri hodiny. Bola som čoraz nervóznejšia a v tom stave som si zisťovala, ako vlastne funguje lietanie a aký vplyv majú búrky na lety.

A toto zúfale googlenie na internete mi rozhodne nervy neupokojilo.

Do lietadla som nastúpila na pokraji zrútenia a vtedy som zistila, že mi upgrade na poslednú chvíľu zabezpečil miesto pri okne namiesto pri uličke. Dávala som prednosť miestu pri uličke, pretože by som sa tak v prípade núdze mohla rýchlejšie dostať k najbližšiemu východu. Vyvážia

výhody prvej triedy úzkosť, ktorú som už z toho letu bez-
tak cítila? Gravitácia sa nebude starať o môj status zlaté-
ho člena. Ľudia v radoch prvej triedy padali z neba rov-
nakou rýchlosťou ako ľudia zo zadnej paluby ekonomickej
triedy.

Mala som v pláne opýtať sa pasažiera vedľa mňa z miesta
3B, či by si so mnou nevymenil miesto a nesadol si na mo-
je 3A. Potom by som okamžite vyhľadala najbližší rad pri
východe a naplánovala si únikovú cestu. Lenže pri pohľade
na božského širokoplecého muža, ktorý nastúpil o pár
minút po mne, prešiel uličkou a zastavil sa pri mne, som
stratila reč. Uložil si kufor na kolieskach do odkladacieho
priestoru nad mojou hlavou, usmial sa na mňa a sadol si na
miesto 3B.

Rozbúchalo sa mi srdce. Cítila som sa zvláštne poctená, ako
keby si sám vybral práve toto sedadlo. Bolo to, akoby ten naj-
roztomilejší a najobľúbenejší chlapec na strednej nastúpil do
autobusu a posadil sa vedľa mňa, hoci si mohol sadnúť kde-
koľvek inde.

Vytiahol telefón a ťukal do obrazovky, zatiaľ čo ja som bez
hanby zízala na jeho bradu ako vytesanú do kameňa s jem-
ným náznakom strniska, na jeho rozčuchané hnedé vlasy
a malú jazvu pri spánku. Oblečené mal džínsy a bielu košeľu
s manžetami. Krásne odhaľovala jeho opálené, svalnaté pred-
laktia a na zápästí sa mu skveli elegantné čierne náramko-
vé hodinky. Všimla som si aj jeho dlhé nohy. Páčilo sa mi,
ako mu džínsy obopínali stehná. Vyzeralo to prirodzene sexi
a cool.

Klesla som pohľadom k svojmu outfitu a na okamih som
v duchu oľutovala dnešný výber – na letisko som išla priamo
z konferencie. Dalo by sa povedať, že som mala na sebe kom-
bináciu v štýle *business casual*, takže na mojich svetlohnedých
nohaviciach a ružovej blúzke nebolo nič cool ani sexi. A čo

bolo ešte horšie, podpätky som stihla vymeniť za tenisky, vlasy som si stiahla do chvosta a kontaktné šošovky nahradila okuliarmi.

Chlapík sa znova postavil, aby si niečo vybral z tašky z priechinka nad mojou hlavou, a ja som si uvedomila, že je mi jeho tvár akási povedomá. Poznám ho odniekiaľ? Lá-mala som si nad tým hlavu, ale nedokázala som si ho zara-diť. Pokojne mohol byť nejakou filmovou hviezdou, vizáž na to mal. Ale nemyslela som si, že ho poznám z filmu. A rozhodne sa nezúčastnil na konferencii, ktorú som ab-solvovala tento týždeň ja. Do spoločenstva *The Small Mu-seum Association* patrilo veľa inteligentných, vcelku atrak-tívnych odborníkov, ale tomuto chlapovi sa určite nikto z nich nevyrovnal.

Skĺzol pohľadom ku mne a všimol si, že na neho pozerám. Nastala pre mňa dokonalá príležitosť opýtať sa ho, či si so mnou nevymení miesto, ale keď som otvorila ústa, nevyšla zo mňa ani hláska.

Zahanbená som si upravila okuliare a preniesla svoju po-zornosť na okno. Zbadala som husté kvapky dažďa rútiace sa zúrivým tempom zo zachmúrenej oblohy. Zablesklo sa a ja som sa prudko vystrela a potiahla som popruh bezpečnostné-ho pásu, aby som ho silnejšie utiahla.

Prečo som nepočkala a neletela domov až zajtra? Na svad-bu by som predsa aj tak dorazila včas. Radšej som mohla ísť vlakom alebo si požičať auto, či ísť stopom, hocičo by bolo bezpečnejšie ako toto lietadlo!

Fešný cudzinec si znova sadol a pokojne sa pripútal. „Vonku to vyzerá hrozne, však?“ Mal príjemný hlas.

Prikývla som a odvážila sa znova mu pozrieť do tváre. Oči mal tmavomodré ako poľnoc a obočie tmavé a husté. Zaujímalo by ma, ako prišiel k tej jazve na spánku. Mal ešte jednu, nepatrnú vertikálnu čiarku tesne nad hornou

perou. Možno autonehoda alebo niečo podobné. Alebo žeby boxoval?

Uvedomila som si, že som naňho takto hľadela dosť dlho bez toho, aby som niečo povedala. „Áno, vyzerá,“ ozvala som sa, „a, bohužiaľ, ja...“ *Štikút!* Prikryla som si rukou ústa. „Prepáčte. Keď som nervózna, štikúta sa mi.“

Zasmial sa, ale milým spôsobom, a podal mi jednu z malých fľašiek vody, ktoré ležali na opierke medzi nami. „Nech sa páči. Napite sa.“

„A niečo silnejšie nemáte?“ opýtala som sa, no aj tak som otvorila fľašu a vypila z nej polovicu.

„Ako napríklad?“

„Vodku by som neodmietla.“ *Štikút!*

„Čistú vodku?“

„Možno so sódou.“ Pozrela som smerom k palubnej kuchynke. „Ale už je asi neskoro. Ešte pred štartom sa pýtali, či niečo nechceme.“

„Myslím, že to môžem zariadiť.“ Zodvihol ruku a nadviazal očný kontakt s jednou z letušiek, ktorá k nemu bez váhania vykročila s úsmevom vyjadrujúcim túžbu potešiť ho.

Bola pekná a mladá, s vlnitými blond vlasmi zosvetlenými od slnka, dlhými čiernymi riasami a so zlatistým opálením. Hotová letuška Barbie. „Donesiem vám niečo, pán Lupo?“

„Áno.“ Pozrel na mňa. „Moja kamarátka by si dala vodku so sódou a ja si dám whisky bez ľadu.“

„Samozrejme.“

„A nemáte tu náhodou aj citrón?“ Pozrel na mňa a vysvetlil: „Mne mama vždy dala cmúľať citrón, keď sa mi čkalo.“

„Nemáme,“ odpovedala letuška, zjavne smutná, že ho sklame. „Je mi ľúto.“

Pokrčil plecami. „Tak len tie nápoje. Ďakujeme.“

„Samozrejme.“ Podarilo sa jej odtrhnúť od neho pohľad a jemne mi kývla hlavou, než odišla.

„Vidíte?“ Pozrel na mňa a pokrčil plecami. „Vybavené.“

Mala som pocit, že on takéto veci vždy poľahky vybaví.

Letuška ho oslovila „pán Lupo“. Aj to meno sa mi zdalo známe, ale nevedela som odkiaľ. Vonku za oknom sa znova zablýskalo a ja som od úľaku nadskočila. Z úst sa mi vydral tenký piskľavý zvuk.

„Nebojte sa,“ povedal. „Počas búrok lietam takmer neustále.“

Skôr než som sa stihla zastaviť, začala som trúsiť naštu-dované fakty, robievala som to, keď som bola na pokraji nervového zrútenia. „Ale búrky môžu obsahovať silné stúpavé a – *štikút!* – klesavé prúdy, ktoré môžu spôsobiť veľkú turbulenciu a potenciálne poškodiť konštrukciu lietadla. A vysoká koncentrácia – *štikút!* – veľmi studených kvapôčok vody môže pri kontakte s lietadlom okamžite zamrznúť, čo zas môže zapríčiniť – *štikút!* – rýchlu námrazu na krídlach, motoroch a iných povrchoch dôležitých pre aerodynamiku a výkon lietadla.“

Znova sa zasmial. „Ste meteorologička alebo čo?“

„Nie. Som kurátorka v múzeu.“ Pomaly som sa nadýchla, vydýchla som a zovrela si kolená. „Iba mám naozaj veľký strach z lietania.“

„To mi je jasné.“

„Na základnej, v osmičke, mi jeden chlapec, ktorý vraj vedel čítať z ruky, povedal, že zomriem pri leteckom nešťastí.“

Trochu sa mykol a potom sa zatváril dosť skepticky. „Dúfam, že ste mu za to neplatili.“

„Musela som. Všetci to robili a ja som nechcela zaostávať. Hrozne ma to vystrašilo. Myslela som, že mi povie, koho si vezmem alebo koľko detí budem mať.“

Pokrútil hlavou. „Neverím, že vôbec mal nejaké schopnosti.“

„Máte pravdu. Určite ich nemal,“ povedala som a veľmi dobre som si uvedomovala, že blabocem totálne hlúposti celkom cudziemu človeku, ale nedokázala som sa zastaviť. „No odvtedy sa bojím lietania. Keď som sedela v bare a čakala na odlet, zadala som si do Googlu *lietanie v búrke*.“

„To bol zlý nápad,“ zhodnotil a práve vtedy sa objavila letuška s našimi nápojmi.

„A to som vám ešte nehovorila o ľadovom krupobití, bleskoch a veterných poryvoch.“

Podal mi vodku so sódou. „Nech sa páči. To vám pomôže.“

Napila som sa a bublinky sódy ma trochu poštekli na jazyku. „Ďakujem.“

„Takže kurátorka múzea, hej?“ Napil sa whisky. „Doteraz som ešte žiadnu kurátorku nestretol.“

„A vy sa čomu venujete?“

„Hrám hokej.“

Posunula som si okuliare na nose vyššie. „Profesionálne?“

Znova sa usmial. „Áno. Profesionálne.“

„To je super.“ Asi preto sa mi jeho meno zdalo také známe. Nebola som veľká fanúšička hokeja, ale možno som ho začula v správach. A vysvetľovalo to aj tie jazvy. Hokej bol predsa dosť brutálny šport, no nie?

„Ste fanúšička hokeja?“ opýtal sa.

„Nie,“ priznala som a lietadlo práve vyštartovalo z brány. „Šport nie je moja parketa.“

„To je v pohode,“ povedal. „Múzeá zas nie sú moja.“

„Hráte za Chicago?“ zaujímalo ma.

„Áno. Ale vyrastal som v severnej časti Michiganu.“

„Ja tiež.“ Chcela som sa ho spýtať, kde presne na severe Michiganu, lenže sa pri nás znova objavila letuška. „Ospravedlňujem sa, ale predtým, než vzlietneme, musíme pozbierať všetky poháre. Vzhľadom na búрку môže dôjsť k turbulenciám a pilot chce, aby posádka zostala sedieť.“

„Žiaden problém.“ Vypil zvyšok whisky a podal jej pohár.

Snažila som sa nespanikáriť a dvoma dlhými dúškami som dopila svoju vodu so sódou. Hneď som pocítila, ako mi alkohol stúpa do hlavy. Podala som jej pohár a rozhodla sa nasadiť si slúchadlá a započúvať sa do meditačného playlistu. Nemohla som predsa toho chlapa ďalej obťažovať a už bolo dosť neskoro, aby som ho teraz požiadala o výmenu miest. On sa venoval telefónu, tak som si nasadila slúchadlá a celkom zbytočne som si opäť utiahla bezpečnostný pás a zavrela oči.

Upokojujúcu hudbu v slúchadlách preťal kapitánov hlas. Oznamoval čas letu (jedna hodina a jedenásť minút), aké je počasie v *Traverse City* (jasno a devätnásť stupňov) a očakávané turbulencie pri štarte z Chicaga (za čo sa aj vopred ospravedlnil).

Lietadlo nabralo rýchlosť a ja som sa v duchu pomodlila, zvýšila hlasitosť a snažila sa nezabudnúť na dýchanie.

Turbulencie začali už po pár minútach.

Štart bol dosť zlý, celé lietadlo sa otriasalo, akoby bolo z plastu a každú chvíľu sa malo rozpadnúť. No len čo sme sa dostali do vzduchu, situácia sa ešte zhoršila. Lietadlo sa kolísalo, vŕzgalo a triaslo tak silno, až mi klepali zuby. Kabína doslova vrčala. Veľmi ma to vydesilo. Vzdala som to s relaxačnou hudbou a strčila si slúchadlá a telefón späť do tašky. Pritlačila som sa chrbtom tesne k sedad-

lu a zovrela opierky. Srdce sa mi rozbúšilo hrozne rýchlo a mala som pocit, akoby mi niekto sedel na hrudi. Nedomýšľala som sa poriadne nadýchnuť. Akoby som sa topila.

Aj ostatní začínali panikáriť. Otvorili sa úložné priestory nad hlavami a vypadli z nich tašky. Akási žena zakričala a rozplakalo sa dieťa. Lietadlo prudko kleslo a ja som vykričila, presvedčená, že sme padli o tisíc stôp a smerujeme k zemi.

Odrazu som na hánkach pocítila ťažkú, chladivú ruku. „Hej. To je v pohode.“

Otvorila som oči a zahľadela sa na svojho atraktívneho spolusediaceho. „Nechcem umrieť,“ vyhrkla som plačlivo.

„Ani neumrieš,“ odvetil pokojným hlasom, prirodzene prešiel do tykania, a položil mi dlaň na prsty.

„Ale áno, umriem,“ vehementne som pokrútila hlavou. „Vôbec som nepočúvala bezpečnostnú inštrukciu, netuším, kde je únikový východ, a sedadlo sa mi teda vôbec nezdá ako dostatočne nadľahčujúce zariadenie, aby ma zachránilo.“ Pozrela som nahor. „Kde sú kyslíkové masky? Už by mali vyskočiť von! Nič tu nefunguje!“

„Všetko sa dá do poriadku.“

„Nedá. Ľudia nie sú stvorení na to, aby lietali. Sme pozemské tvory. A teraz nás bohovia potrestajú za našu pýchu.“

Pohladil mi ruku. „Ako sa voláš?“

„Mabel Jane Buckleyová.“

Snažil sa nesmiať, výsledkom čoho bol jeho krivý úsmev. „Mabel Jane Buckleyová, ja som Joe Lupo. Teší ma, že ťa poznám.“

„Aj mňa,“ zapíšťala som. Hrdlo som mala od paniky úplne stiahnuté. „Kiežby sme nemuseli zomrieť hneď po tom, čo sme sa práve spoznali.“

„Nezomrieme,“ protirečil mi, ale v tej chvíli lietadlo opäť prudko kleslo a viac ľudí vykričalo.

„Zomrieme, zomrieme!“ jačala som, neschopná zabrániť svojmu mozgu, aby sa naplno neodddával vymýšľaniu katastrofických scenárov. „A to fakt nie je fér. Si príliš sexi na to, aby si takto zomrel, a ja som si iba nedávno kúpila vlastný dom. Mám mačku. Kto nakrmi Cleopatru, keď tu zahyniem?“

„Nezahynieš. Sama ju nakrmiš.“

„Bože, žila som taký nudný život a nikdy som nezariskovala. Som príliš praktická. Nikdy som si nedopriala značkové topánky, peknú kabelku ani nové auto. Ani neviem, ako to v novom aute vonia!“

„Šššš,“ neprestával mi hladkať ruku. „Raz sa všetkého dočkáš.“

„Je toho toľko, čo som ešte nestihla urobiť,“ nariekala som. „Nevydala som sa. Nemám deti. A nikdy som nezažila neviazanú jednorazovku s neznámym hriešne sexi chlapom!“

„Na A ani B určite nie som ten pravý, ale možnosť C by celkom prichádzala do úvahy,“ prehodil s úsmevom.

„Ty to nechápeš, ja som vlastne nikdy nezažila dobrý sex!“

„Tak to veru je dôvod ďalej žiť...“

„Myslím to vážne.“ S divokým pohľadom a so zrýchleným dychom som sa mu zadívala do tváre. „Nikdy som pri tom nemala orgazmus. Roky som ho predstierala.“

To ho zaskočilo.

„Nemala som ani veľa frajerov. A tí, ktorých som mala, jednoducho... nevedeli mi to urobiť.“

„To je... to je, ehm...“ Joe hľadal slová. Pokrútil hlavou, ako by mu to vôbec nedávalo zmysel.

„Nechcela som sa nikoho dotknúť, vieš?“ Hojdala som sa dopredu a dozadu a slová sa zo mňa rinuli ako voda v Niagarských vodopádoch. „Mám tendenciu chodiť s chlapmi, ktorí nie sú až takí vzrušujúci alebo talentovaní v posteli –

hoci majú správne vybavenie a všetko, ale asi nevedia, ako na to.“

Pousmial sa. „Vedia strieľať, ale nevedia dostať puk do brány?“

„Presne tak! Dúfala som, že budem mať čas to ešte zažiť. Mám len tridsať! Myslela som si, že bude viac pukov! Lepších pukov!“

„Ešte na to budeš mať dost času,“ uistil ma.

„Nie, nebudem!“ vykrikla som a privrela oči. „Toto je môj koniec. Život mi prebieha pred očami. Umriem tu na tomto sedadle bez toho, aby som skórovala!“

A vtom som si uvedomila, že lietadlo sa už netrasie. Situácia sa medzitým upokojila a v kabíne sa neozýval hysterický krik. Všetci okolo nás sa rozprávali a smiali sa od úľavy.

Alebo sa možno smiali na mne.

Otvorila som oči a zalapala po dychu. „Božemôj.“

Sexi cudzinec, ktorý ma držal za ruku, sa zasmial.

„Bože.“ Znovu som zavrela oči. „Ja neumriem, však?“

„Nie.“

„Ale teraz by som chcela.“ Úkosom som naňho pozrela. „Tak ma to mrzí.“

Znova sa zasmial. Bol to vreľý, nefalšovaný smiech. Pustil mi ruku. „Nič sa nestalo. Celkom si ma pobavila.“

„Panebože.“ Objala som sa rukami a želala si, aby som sa mohla skrčiť do kľbka a skotúľať sa pod sedadlo. „Ako sa to voláš?“

„Joe Lupo.“

Vrhla som naň zúfalý pohľad. „Joe Lupo, musíš mi sľúbiť, že na toto všetko zabudneš.“

„Môžem sa o to pokúsiť. Vlastne som nikdy nemal veľmi dobrú pamäť a už som utŕžil pár úderov do hlavy, čo to iba zhoršili.“ Zodvihol kútik úst do krivého úškrnu a v očiach

mu zaiskriilo. „No niečo mi vraví, že na toto len tak neza-
budnem.“

Zosunula som sa na sedadle nižšie.

„Dámy a páni, ospravedlňujeme sa za turbulencie,“ preho-
vorila letuška pokojným hlasom. „Kapitán nás informoval, že
sme preleteli cez búrku a teraz sa môžete bezpečne pohybovať
po kabíne. Vypol sa signál na zapnutie bezpečnostných pásov.
Ponúkame vám rýchly servis nápojov, preto, prosím, uvoľnite
uličky.“

„Dáš si ešte niečo na pitie?“ opýtal sa ma Joe.

„Nie, ďakujem,“ odpovedala som a nadvihla si hodvábnu
blúzku zo spotenej lepkavej hrude. Pravdepodobne som mala
pod pazuchami aj kruhy od potu. Letuška Barbie sa vrátila aj
so svojím koketným úsmevom, veselo žartovala s Joeom a on
jej to zjavne všetko žral. Zložila som si okuliare a vyčistila
sklá, len aby som mala čo robiť.

Potom som si z tašky vytiahla slúchadlá a laptop a započú-
vala sa do hudby, prechádzajúc si niektoré poznámky z kon-
ferencie.

Ale pozornosť som mala rozptýlenú.

Joe Lupo vedľa mňa popíjal kávu a rozprával sa s peknou le-
tuškou, ktorá mala zrejme veľa voľného času. Nemala by robiť
niečo iné? Kútikom oka som zbadala, ako svojou obrovskou
rukou obopína šálku, a vybavilo sa mi, ako sa ma ňou dotý-
kal.

V bruchu som pocítila záchvev žiarlivosti. Istotne si od
nej vypýta číslo. A možno sa neskôr večer stretnú. Strih-
nú si horúcu sexi jednorazovku a ona sa za to rozhodne
nebude hanbiť. Za to, ako to má rada alebo čo od neho
chce. Pravdepodobne sa dočká ohromujúceho orgaz-
mu.

Pravdepodobne? Znova som sa zadívala na jeho svalnaté
stehná.

Určite sa ho dočká.

Joe Lupo na mňa pôsobil ako muž, ktorý vie, ako sa skóruje.

Druhá kapitola

Joe

PREDSVADOBNÚ večeru som síce zmeškal, no so svadobnými hosťami som sa stretol neskôr v bare s názvom *U Buckleyho* alebo tak nejako.

Inak celom zvláštna náhoda s tým menom.

Takmer celú cestu do *Cherry Tree Harbor* som myslel na to dievča z lietadla. Na tú tmavovlásku s jamkou v líci.

Na Mabel Jane Buckleyovú.

Priznávam, nie je môj typ, ale mala čosi do seba. Zdala sa mi roztomilá, také to dievča od vedľa. Pripomínala milú sestričku u pediatra, ktorá rozdáva deťom lízanky, alebo obľúbenú učiteľku na základnej škole, takú, čo o vás na rodičku povie iba samé pekné veci, aj keď ste v škole vystrájali.

Mala tridsať a dosiať nikdy nezažila pri sexe orgazmus. Roky to vraj predstierala s nudnými typmi. A nikdy neskúsila jednorazovku s atraktívnym neznámym. Rozhodne tým vo mne vzbudila záujem.

No keď sa turbulencie upokojili, nechala si v ušiach slúchadlá a otvorila si laptop. A keď sme pristáli, vyhýbala sa očnému kontaktu a ponáhľala sa cez nástupný most do letiskovej haly.

Škoda, pomyslel som si a otvoril dvere do baru. Nevadilo by mi byť tým jej sexi neznámym. Nemal som záujem byť niečí priateľ, ale dostať puk do bránky, to bola predsa moja špecialita.

Ocitol som sa v bare *U Buckleyho*, vyzeralo to tam luxusne – samá koža, tmavé drevo a tehla –, vzápätí som zbadal svoje dvojča Paula stáť pri bare. Podobali sme sa, ale neboli sme identickí. Obaja sme zdedili hnedé vlasy, svalnatú postavu a lupovský nos a ústa, ale ja som mal modré oči po mame a on tmavé po otcovi. Okrem neho mám ešte staršieho brata Gianniho a mladšiu sestru Francescu.

Paul sa usmial, keď ma zbadal, a zovrel ma v medveďom objatí. „Ty vole, kde trčíš?“

„Mrzí ma to,“ povedal som. „Let z Chicaga mal meškanie. V *Traverse City* sme pristáli až po ôsmej a cesta autom sem trvala hodinu a pol. Aká bola predsvadobná večera?“

„Celkom fajn.“ Pokrčil plecami a zodvihol pohár s pivom. „Footsie sa zdá v pohodičke a naša úloha vyzerá jednoducho. Počas obradu budeme stáť za ženíchom a na konci sa vyberieme uličkou za ním.“

Footsie – celým menom Daniel Foote – sa ženil a jeho svadba sa mala konať zajtra popoludní. Paul, Footsie a ja sme sa kamarátili už od základnej. Všetci sme hrávali hokej. Ja som neskôr prešiel do juniorskej ligy a oni ostali hrať za náš stredoškolský tím. Ale stále sme si boli blízki.

„Super,“ povedal som. „Budem robiť to, čo ty. Idem pozdraviť Footsieho.“ Vôbec nebolo ťažké nájsť ho – vždy býval najvyšší v miestnosti. S výškou stoosemdesiatosem centimetrov som ani ja nepatril ku krpcom, ale Footsie mal o pár centimetrov viac a k tomu postavu ako tank. So širokými plecami, s blond vlasmi a hustou bradou pripomínal Vikinga.

„Lupo!“ Footsie ma utopil v svojej obrovskej náruči. „Rád ťa vidím, kamarát!“

„Aj ja teba. Prepáč, že som zmeškal večeru.“

Mávol rukou do vzduchu. „Netráp sa tým.“

„Joe Lupo! Kde si bol?!“ podišla k nám Footsieho snúbenica Lisa a pohrozila mi prstom. Nestretával som sa s ňou často, ale vedel som o nej dosť, aby som budúceho ženícha už teraz ľutoval. Ustavične mu za niečo čistila žalúdok. To bol dokonalý príklad, prečo som vôbec netúžil po priateľke.

„Prepáč, Lisa,“ vlepil som jej letmý bozk na líce. „Let mal meškanie.“

„Hlavne zajtra príď načas, dobre? V priebehu večera by som ti rada predstavila Jackie, tvoju družičku na večer,“ zachichotala sa. „Veľmi sa na teba teší.“

„Dobre.“ Netúžil som mať pridelenú žiadnu družičku, ale radšej som svoju nechť nedával najavo.

Lisa potiahla Footsieho za lakeť a pozrela naňho dohora. „Zlato, potrebujem ťa na chvíľočku.“

Sťažka si povzdychol a pozrel na mňa. „Prepáč.“

„Bez obáv,“ odvetil som a zodvihol ruky. „Idem si po pivo.“

Vzadu pri bare som zamával na barmana a objednal si pivo. Keď mi ho doniesol, vedel som, že ma spoznal.

„Pánabeka,“ ozval sa. „Si Joe Lupo?“

Prikývol som. „Hej.“

„Pánabeka,“ zopakoval. „Ten gól, čo si dal v poslednom zápase proti Torontu vo finále západnej konferencie bol neskuťný. Dobre si im povymetal pavučinu!“

„Vďaka.“

„Škoda, že ste vtedy nevyhrali pohár. Fandil som Chicagu proti Floride.“

„Hádam nabudúce.“

Barman pokrútil hlavou a povedal: „Preboha, Florida, majú tam vôbec ľad?“

Zasmial som sa. „Ale majú.“

Pokrčil plecami. „No, to je jedno, rád som ťa spoznal. Pivo je na účet podniku.“

„Vďaka, vážim si to.“ S fľaškou v ruke som sa vrátil k bratovi a pyšne som vypínal hrud'. „Prepáč, že mi to tak trvalo, musel som pri bare rozdať zopár autogramov.“

„Strč sa,“ povedal dobromyseľne. „Ale teraz vážne, naozaj?“

„Nieee,“ rozosmial som sa a štrngli sme si fľaškami. „Barman ma spoznal a dal mi pivo zadarmo.“

„Ako keby si si ho nemohol dovoliť,“ Paul neveriacky pokrútil hlavou. „Človeče, ty si fakt žiješ ako vo vatičke.“

„No tak, poriadne som sa namakal, aby som sa dostal tam, kde som. A teraz musím zaberať ešte tvrdsie, aby som sa na svojej pozícii udržal.“ Tak to bolo. Konkurencia v NHL bola drsná a nebolo jednoduché dostať sa na súpisu. A ako tridsaťdvaročný som už nepatril medzi mladé talenty. Každý rok sa vyrojilo množstvo nováčikov a všetci dychtivo túžili dávať góly.

Preto som musel bojovať ešte tvrdsie, aby som zostal v hre.

Stanleyho pohár bol v tomto športe tým najväčším ocenením a ja som ho túžil získať, kým nezavesím korčule na klinec. Obetoval som tomu celý život. Všetok pot, slzy i zranenia. Na ľade som strávil tisícky hodín – nehovoriac o tisíckach dolárov, ktoré moji rodičia minuli na tréning, cestovanie a výstroj. Nerobil som to iba pre seba, ale pre všetkých, čo vo mňa verili, pre svoju rodinu, trénerov, priateľov a spoluhráčov.

A tiež som to chcel dokázať tomu chumajovi, čo sa vysmieval z mojich snov a vravel, že na to nemám. Ak mi niečo chýbalo, pracoval som na tom, kým som to nedosiahol, z čistej lásky k športu. Rád som sa hnal za víťazstvom a nič nemohlo prekonať ten pocit, že patrím k najlepším hráčom.

Budem sa toho držať tak dlho, ako sa bude dať.

„Čo tvoje plece?“ opýtal sa Paul.

„Dobre. Bolo iba čiastočne natrhnuté. Pomohla mi fyzioterapia cez leto.“

„Koľko rokov myslíš, že to ešte potiahneš, stavec?“

Znova sme si štrngli pivami. „Koľko to len pôjde.“

„A potom?“

„A čo ja viem. Nepremýšľam o tom.“

„Veď vieš, že sa vždy môžeš vrátiť domov a hrať za nás v našej amatérskej lige.“

„V tíme tatkov s pivnými bruškami?“ zasmial som sa. „Nie, vďaka.“

„Ale no tak, vieš, aká je to sranda?“

Uškrnul som sa naňho. „V NHL je to ešte väčšia zábava.“

Pokrútil hlavou. „Niekedy neverím, že si sa tam dostal. Mal si fakt šťastie. Chápeš to, máme tie isté gény, no len ja mám tenké nôžky a príšerný zrak?“

„Všetci nemôžu byť víťazi, Paul. Niektu tu musí sedieť a povzbudzovať, keď dávam góly.“

Keby sme mali dvanásť, už by ma začal trieskať. No teraz sa iba zasmial.

„Je tu aj Alison?“ opýtal som sa.

„Hej.“ Očami prebehol miestnosť, aby našiel svoju manželku. „Tamto na gauči sa rozpráva s jednou družičkou. Ja už nemôžem počúvať tie reči o svadbe. Prisahám, že ženy z toho prichádzajú o rozum. Akoby na tom tak veľmi záležalo. Veď, dofrasa, nie je to jedno, akej farby bude prestieranie a svietniky? Footsie mi vravel, že minulý týždeň sa Lisa rozplakala kvôli predpovedi počasia a dva dni s ním ani neprehovorila, pretože sa pohádali preto, kto kde bude na svadobnej hostine sedieť. A ešte vraj až do svadby nebudú mať žiaden sex, hoci to už spolu robia roky, preboha.“

„Čože?“ neveriacky som pokrútil hlavou. „A to prečo?“

„Zjavne to má nejaký význam. Vraj keď budú celé mesiace dodržiavať celibát, budú po sebe viac túžiť.“

Odfrkol som si. „To je fakt dobrá hovadina. Prečo by mali po sebe viac túžiť?“

„Netuším. Ale Lisa vyhlasuje, že potom to bude počas svadobnej noci krajšie.“

„Podľa mňa to bude skôr oveľa rýchlejšie.“ Zasmiali sme sa a ja som cítil, ako zo mňa opadá napätie z dlhej cesty. Páčilo sa mi byť opäť s bratmi. Vyrástli sme spolu, ako deti sme sa mlátili ako žito – aj s Giannim –, pretože sme boli veľmi súťaživí, no veľmi nás to zomklo.

„Takže Courtney s tebou neprišla?“ opýtal sa.

„Nie.“ Pri zmienke o mojej bývalej som si poriadne odpil z piva.

„To znamená, že ste si zase dali pauzu?“

„Tentoraz je to navždy.“

„Aj to som už počul.“

„Myslím to vážne. Nie sme v kontakte už niekoľko mesiacov.“

„Čo sa stalo?“

Pokrčil som plecami. „Ten vzťah mi zaberal veľa času a ja sa potrebujem sústrediť na hokej. Najprv vravela, že to chápe, ale hneď nato sa začala sťažovať, že jej nevenujem dostatok pozornosti. Bývala hrozne náladová.“

„Všetky ženy sú náladové.“ Zastavil sa na polceste s pivom k ústam. „Ale nehovor tej mojej, že som to povedal.“

„Nešlo iba o to,“ povedal som. „Neustále žiarlila a obviňovala ma, že ju podvádžam, keď som na cestách. Hoci som to nikdy neurobil. Začalo ma to riadne unavovať.“

„Ale no tak. Nikdy si jej nezahol?“ lišiacky na mňa pozrel brat. „Na každom rohu máš fanúšičky. Nikdy ťa to nelákalo?“

„Nepovedal som, že ma to nelákalo, ale aj tak som ju nepodviedol. Tak to je. Som verný. Ale už mi išlo riadne na nervy jej to neustále dokazovať.“ Zatočil som krkom, aby som si uvoľnil stuhnuté svaly z cesty. To ešte iste nebolo vekom.

„To je od teba fér.“

„Tiež sa ku mne chcela nastahovať a to už bolo pre mňa jasné nie. Potrebujem svoj vlastný priestor.“ Usmial som sa, keď k nám prišla švagriná. „Čau, Al.“

„Joey!“ objala ma a poriadne vystískala. „Rada ťa vidím.“

„Ja teba tiež.“ Alison som mal veľmi rád. Poznal som ju asi tak dlho ako Footsieho. Roky odmietala môjho brata, kým napokon raz súhlasila, že s ním pôjde von. Neskôr priznala, že sa jej už dlho páčil, ale chcela, aby bol posledným, s kým bude randiť, nie prvým. Musel som obdivovať takúto dlhú strategickú hru. „Ďakujem za tie videá s Hudsonom. Nemôžem uveriť, že už chodí.“

Alison sa usmiala. „To veru ani ja.“

„Najvyšší čas, aby ste ho vzali na korčule.“

Rozosmiala sa. „Paul povedal presne to isté. Dajte tomu krpcovi ešte šancu najprv sa naučiť poriadne chodiť. V živote ide o viac než iba o hokej.“

S bratom sme si vymenili zmätené pohľady, akoby sme nerozumeli, o čom to hovorí.

„Počula som, že tu pár dní po svadbe ešte pobudneš,“ pokračovala Alison.

Prikývol som. „Do Chicaga sa vraciam až v stredu. Mama vrela, že sa všetci uvidíme v sobotu na spoločnej večeri, však?“

„Áno,“ usmiala sa Alison. „Stretneš tam všetky svoje netere a synovcov.“

„Už sa neviem dočkať.“ Byť strýkom je tá najlepšia vec na svete. Mohol som sa s deckami bláznieť, nechať ich po sebe ložiť, vziať ich na zmrzlinu a potom ich vrátiť rodičom. Unavené a spotené, ale to už nebol môj problém. Gianni s manželkou Ellie mali tri deti, Paul s Alison jedno a mojej malej sestričke a jej manželovi sa prednedávnom narodilo dievčatko, ktoré som ešte ani nevidel. To mi pripomenulo, že by som

jej mal kúpiť nejaký darček. „Ozaj, o koľkej máme byť zajtra na mieste?“

„Obraď sa začína o štvrtej,“ ozval sa Paul, „ale stretávame sa tam už o pol tretej, budeme sa fotiť. Ubytoval si sa v *Pier Inn*, však?“

„Presne tak.“

Prikývol. „My tiež. Zveziem sa s tebou a nechám naše auto Alison, aby tam nemusela byť tak skoro.“

„Za mňa fajn,“ potvrdil som a potlačil som zívanie. „Bože, ale som unavený. Bol to dlhý deň.“

„Máš šťastie, že si tu a nie v Chicagu. Počula som, že tam zúria hrozné búrky.“

„Veru hej. Let bol drsný. Babu, čo sedela vedľa mňa, to poriadne vydesilo. Začala nahlas menovať všetko, čo v živote nestihla. Zľakla sa, že už nebude mať šancu nič z toho zažiť.“

„Ako čo?“ opýtal sa Paul.

„Kúpiť si auto, vydať sa a prestať predstierať orgazmus v posteli.“

Alison vyskočilo obočie do výšky. „Povedala ti, že v posteli predstiera orgazmus?“

„Áno. Povedala, že vždy zvykne randiť s chlapmi, ktorí to v posteli veľmi nevedia, a ona nechce raniť ich city, preto nikdy nič nepovie.“

„Fíha, tak tá sa ti ozaj zverila,“ poznamenalo moje dvojča.

„Veru áno,“ nemohol som si pomôcť a zachechtal som sa pri tej spomienke. „Držal som ju pri tom za ruku, aby sa upokojila.“

Aj Alison sa rozosmiala. „Ty si ju držal za ruku? A ona vedela, kto si?“

Pokrútil som hlavou. „Nebola to hokejová fanúšička. Ale povedala mi, že som príliš sexi na to, aby som zomrel.“

Paul zagúľal očami. „No samozrejme.“

Dopil som pivo, vytiahol z vrecka peňaženku a nechal tam desaťdolarovú bankovku pre barmana. „Myslím, že už pôjdem. Som hrozne vyčerpaný, potrebujem sa vyspať do krásy.“

„No len počkaj, keď budeš mať deti,“ zatiahol môj brat. „Kým nemáš deti, netušíš, čo je to byť naozaj vyčerpaný.“

„Také životné rozhodnutie nemám v pláne.“

„Nikdy?“ zháčila sa Alison zaskočene. „Nechceš mať deti?“

Mykol som plecom. „Možno raz, v ďalekej budúcnosti, keď budem príliš starý a vetchý, aby som hral hokej, a keď ma prestane baviť sex, spánok, hlasná hudba a robiť si hocičo, kedy sa mi zachce.“

Moja švagriná nesúhlasne zatloskala jazykom. „Zabudni na to, že som sa ťa na to vôbec pýtala.“

„Uvidíme sa zajtra,“ rozlúčil som sa s úškrnom. Založil som tú bankovku pod prázdnu fľašu od piva a pobral sa preč.

Cestou k autu som znova premýšľal nad Mabel Jane Buckleyovou a dúfal som, že sa dostala domov v poriadku. Azda sa už usalašila v posteli a jej mačka si spokojne ľahla vedľa nej. Sledovala teraz niečo v telke? Alebo skrolovala na telefóne? Možno si už aj vyhľadala moje meno na internete. Zapamätala si ho vôbec?

Stále mi chodila po rozume, aj keď som sa v hoteli chystal do postele. Keď som sa povyzliekal a prikryl, vzal som do ruky mobil a vyťukal do Google vyhľadávania: „Mabel Buckleyová, kurátorka v múzeu“.

Ako celkom prvý výsledok mi ponúklo stránku zamestnancov Historickej spoločnosti v *Cherry Tree Harbor*. Klikol som na to a tam som ju zbadal. Pôsobila rovnako rozkošne, no omnoho uvoľnenejšie než počas letu. Fotografia zachytávala iba jej tvár tak ako na ročenke. Vlasy mala stiahnuté dozadu, usmievala sa a na líci sa jej urobila jamka. Mala okuliare s hrubým rámom a na krku perlový náhrdelník. Okamžite mi v súvislosti s ním napadli dosť nemravné myšlienky.

Ty si ale chuj, nadával som si v duchu. *Odlož ten telefón a chod' už spať.*

Zapojil som telefón do nabíjačky, zhasol som lampu a vystrel sa na chrčte. Cítil som sa skvele. Miloval som, keď som sa mohol rozťahovať na celej posteli. Nemal som rád, keď sa na mňa v noci niekto lepil. Courtney ma zvykla doslova škrtiť.

Ani len ten sex mi nechýba. Nebolo to s ňou nič moc. Vždy na mňa čosi skúšala. Predstierala, že vlastne o sex nemá záujem a používala to voči mne ako zbraň, a úplne sa rozzúrila, keď som ju oň odmietol prosiť. Obviňovala ma, že som sa vraj musel vybiť niekde inde. Neustále trieskala dverami, rumázgala a sťažovala sa, aké je náročné mať priateľa, ktorý je neustále preč, a keď je doma, je vraj emočne nedostupný. Napokon sa to vždy skončilo tak, že som sa jej ospravedlnil, hoci som to tak vôbec necítil. Obvinenia z jej strany však naberali na intenzite, bývali častejšie a nakoniec som už toho mal fakt po krk. Skôr než sa skončila sezóna, povedal som jej, že to chcem ukončiť. To neustále napätie medzi nami sa začínalo podpisovať aj na mojej hre.

Označila ma za sebeckého, egocentrického sviniara a hodila do mňa tanier. Takmer ma trafila do hlavy, no vykryl som to laktom. Ale aj tak to bohovsky bolelo. „Nikdy si ma nemiloval!“ nariekala. „Jediné, čo miluješ, je hokej!“

Neprotirečil som jej.

Ešte pridala zopár ďalších nadávok a nakoniec mi povedala, že skončím nešťastný a sám. Potom vypochoďovala preč a odvtedy som o nej nepočul.

Čo mi vôbec neprekážalo.

Môj byt bol znova iba môj. Keď som chcel mať ticho, bolo tam ticho, a keď som chcel trochu hluku, doprial som si ho. Mohol som si hrať videohry bez toho, aby sa vedľa mňa ofučane mračila, lebo som si ju nevšímal. Mohol som si počas play-off nechať narásť bradu a nemusel som počúvať jej sťažnosti,

že vyzerám ako bezdomovec. Opäť som si mohol pripravovať cestoviny s mäsovou omáčkou podľa otcovho receptu bez toho, aby mi tu fňukala, že nemôže jesť uhľohydráty. Mohol som chodiť kamkoľvek, kedykoľvek sa mi zachcelo, a nik sa mi do toho nemiešal. Páčilo sa mi byť sám sebe pánom a robiť si veci po svojom.

Založil som si ruky za hlavu, rozťahol nohy ešte o čosi viac a zavrel oči.

Môj život bol jednoducho skvelý.

Vôbec nič by som na ňom nemenil.